

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 497/2025
09.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Драгана Зарића, због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгана Зарића - адвоката Шушњар Борислава, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 208/17 од 05.09.2024. године, исправљена решењем Вишег суда у Новом Саду К 208/17 од 27.11.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 846/24 од 15.01.2025. године, у седници већа одржаној дана 09.12.2025 године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгана Зарића - адвоката Шушњар Борислава, па се правноснажне пресуде Вишег суда у Новом Саду К 208/17 од 05.09.2024. године, исправљена решењем Вишег суда у Новом Саду К 208/17 од 27.11.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 846/24 од 15.01.2025. године **УКИДАЈУ**, само у делу одлуке о имовинскоправном захтеву оштећеног „Интал“ АД Милићи, док се исти захтев **ОДБИЈА** као неоснован у односу на повреде закона из члана 74, 438. став 1. тачка 7), 438. став 2. тачка 1), 439. тачка 1) и 2) и 441. став 3 Законика о кривичном поступку, а у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 208/17 од 05.09.2024. године, исправљена решењем Вишег суда у Новом Саду К 208/17 од 27.11.2024. године, окривљени Драган Зарић оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 9 година, а казну затвора на коју је осуђен пресудом Основног суда у Новом Саду К-214/22 од 04.05.2023. године у трајању од 6 година и 6 месеци узео као утврђену, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 14 година у коју му је урачунато време проведено на издржавању

казне затвора по пресуди Основног суда у Новом Саду К-214/22 од 04.05.2023. године и то од 31.03.2021. године и новчану казну у износу од 300.000,00 динара.

На основу члана 258. ЗКП усвојен је имовинскоправни захтев оштећених, па је окривљени Драган Зарић обавезан да оштећеном „Саматини“ ДОО исплати износ од 1.035.049,00 динара, оштећеном „Буком Пром“ ДОО Власеница износ од 1.082.190,50 динара и оштећеном „Интал“ АД Милићи износ од 466.676,61 динар, све у року од 15 дана под претњом принудног извршења. На основу члана 91. КЗ од окривљеног Драгана Зарића одузета је имовинска корист у износу од 1.433.388,75 динара.

Истом пресудом одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци.

Означеном пресудом окривљени АА ослобођен је од оптужбе да је извршио продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица у помагању из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. и 35. КЗ и одлучено је о трошковима кривичног поступка у односу на овог окривљеног, а како је то ближе опредељено у изреци.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 846/24 од 15.01.2025. године делимично је усвојена жалба окривљеног Драгана Зарића лично и његових бранилаца у погледу одлуке о казни, па је пресуда Вишег суда у Новом Саду К 208/17 од 05.09.2024. године, исправљена решењем тог суда под истим бројем од 27.11.2024. године, у осуђујућем делу преиначена, тако што је Апелациони суд окривљеном Драгану Зарићу због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које је том пресудом и оглашен кривим утврдио казну затвора у трајању од 9 година и узео као утврђену казну затвора изречену правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду К-214/22 од 04.05.2023. године која је преиначена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 676/23 од 24.10.2023. године у трајању од 6 година и 6 месеци, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 14 година и новчану казну у износу од 300.000,00 динара са начином извршења како је то наведено у поменутој пресуди Основног суда у Новом Саду и по истој у јединствену казну затвора урачунао време које је провео на издржавању казне затвора од 31.03.2021. година па надаље, док су у преосталом делу ове жалбе и жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду одбијене као неосноване и побијана пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, у осуђујућем делу, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Драгана Зарића - адвокат Борислав Шушњар, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ или исте укине и предмет врати на поновну одлуку органу поступка или на суђење првостепеном суду са наредбом да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем. Стављен је и предлог у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и

правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Делимично је основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем се указује на повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, наводима да је одлуком о досуђеном имовинскоправном захтеву оштећеном „Интел“ АД Милићи повређен закон, а ово из следећих разлога:

Према одредби члана 441. став 3. ЗКП, одлука о досуђеном имовинскоправном захтеву може се побијати ако је суд овом одлуком повредио законске одредбе.

Чланом 252. став 1. ЗКП прописано је да имовинскоправни захтев који је настао услед извршења кривичног дела или противправног дела које је у закону одређено као кривично дело расправиће се на предлог овлашћених лица у кривичном поступку ако се тиме не би знатно одуговлачио овај поступак. Имовинскоправни захтев, сходно одредби члана 252. став 2. ЗКП, може се односити на накнаду штете, повраћај ствари или поништај одређеног правног посла.

Чланом 258. став 4. ЗКП, прописано је, између осталог, да ће суд у пресуди којом окривљеног оглашава кривим, овлашћеном лицу досудити имовинскоправни захтев у целини или делимично, а за вишак упутити на парнични поступак.

У конкретном случају, окривљени Драган Зарић оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ учињеног и у односу на оштећеног „Интел“ АД Милићи, а како је то ближе описано у тачки 4. изреке првостепене пресуде.

Из списка предмета произлази да је овлашћено лице - директор оштећеног „Интел“ АД Милићи у време извршења кривичног дела био ББ, да је исти саслушан пред Вишим јавним тужиоцем у Новом Саду на записнику о испитивању сведока Кти 197/14 од 10.06.2015. године и да је том приликом навео да се не може изјаснити о заинтересованости за кривично гоњење овде осумњичених лица, нити о имовинскоправном захтеву јер је у пензији од 2012. године, да то могу само власници „Интел“ АД Милић, али да зна да је у току стечајни поступак над предузећем „Интел“ АД Милићи. Такође, из списка предмета произлази да је над предузећем „Интел“ АД Милићи отворен стечај и да је актом од 17.07.2015. године стечајни управник „Интел“ АД у стечају број 41/15 од 10.07.2015. године обавестио тужилаштво да наведено предузеће није заинтересовано за кривично гоњење осумњичених лица по наведеном предмету и да не поставља према њима имовинскоправни захтев.

Код оваквог стања ствари, односно чињенице да овлашћено лице није ставило предлог у кривичном поступку да се расправи имовинскоправни захтев у смислу члана 252. став 1. ЗКП, првостепени суд није могао досуђењем имовинскоправног захтева оштећеном „Интел“ АД Милићи обавезати окривљеног на плаћање износа од 466.676,61 динар.

Стога је, првостепени суд обавезивањем окривљеног да оштећеном „Интел“ АД Милићи плати износ од 466.676,61 динар повредио одредбу члана 252. став 1. ЗКП и учинио повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, а исту повреду закона учинио је и другостепени суд када је одбио као неосновану жалбу браниоца окривљеног и на део првостепене пресуде који се односи на одлуку о имовинскоправном захтеву и у том делу првостепену пресуду потврдио.

Из изнетих разлога, Врховни суд је делимично усвојио као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног и, отклањајући наведену повреду закона одлучио као у изреци ове пресуде, у смислу члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП, тако што је укинуо побијану пресуду само у делу одлуке о досуђеном имовинскоправном захтеву у односу на оштећеног „Интел“ АД Милићи и наведени део пресуде уклонио из правног саобраћаја, али списе предмета није вратио првостепеном суду на поновно одлучивање у вези са истим, обзиром на конкретну кривичнопроцесну ситуацију, односно чињеницу да имовинскоправни захтев од стране овлашћеног лица „Интел“ АД Милићи није ни истакнут.

Образлажући повреду повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, бранилац наводи и да је одлуком о одузимању имовинске користи проистекле из кривичног дела повређен закон, обзиром да је од окривљеног Драгана Зарића одузета имовинска корист прибављена кривичним делом, у смислу члана 91. КЗ, у износу од 1.433.388,75 динара који је окривљени прибавио од оштећеног ДОО „Savox“ Милићи, а за шта није било услова, обзиром да је сведок оштећени - ВВ, овлашћено лице ДОО „Savox“ Милићи истакао имовинскоправни захтев у току поступка.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Наиме, одредбом члана 91. Кривичног законика (КЗ), прописано је да нико не може задржати имовинску корист прибављену кривичним делом, док је ставом 2. прописано да ће се корист из става 1. овог члана одузети под условима предвиђеним овим закоником и судском одлуком којом је утврђено извршење кривичног дела.

Чланом 92. КЗ у ставу 1. прописано је да ће се од учиниоца одузети новац, предмети од вредности и свака друга имовинска корист који су прибављени кривичним делом, а ако одузимање није могуће учинилац ће се обавезати да преда у замену другу имовинску корист која одговара вредности имовине прибављане извршењем кривичног дела или проистекле из кривичног дела или плати новчани износ који одговара прибављеној имовинској користи.

Чланом 93. став 1. КЗ, прописано је да ако је у кривичном поступку усвојен имовинскоправни захтев оштећеног суд ће изрећи одузимање имовинске користи само уколико она прелази досуђени имовинскоправни захтев оштећеног у том износу.

Из списка предмета произлази да овлашћени представник оштећеног ДОО „Savox“ Милићи у току поступка није истакао имовинскоправни захтев, већ се у свом исказу датом у претходном поступку изјаснио да се придружује кривичном гоњењу и

да ће у току поступка тек да се изјасни о имовинскоправном захтеву, а што није учинио.

Имајући у виду наведено, као и чињеницу да из изреке првостепене пресуде произлази да суд није оштећеном ДОО „Savox“ Милићи досудио имовинскоправни захтев, већ да је само одузео имовинску корист позивајући се на одредбу члана 91. КЗ, то су неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 441. став 3. у вези члана 91. КЗ.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости нумерише и повреду закона из члана 74. ЗКП, коју образлаже наводима да је окривљени у периоду од августа 2017. године до марта 2018. године у фази завршетка истраге, подизања оптужнице, одговора на оптужницу и жалбе на оптужницу био без браниоца.

Изнете наводе Врховни суд оцењује као неосноване. Овакав став Врховни суд неће детаљније образлагати у овој пресуди, имајући у виду да су наводи исте садржине већ били предмет оцене Врховног касационог суда, који се у пресуди Кзз 1062/2019 од 14.05.2020. године детаљно изјаснио поводом наведене повреде закона и нашао да су изнети наводи неосновани.

Такође, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости означава повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, коју образлаже наводима да је кривични поступак покренут на основу замолнице Министарства правде БиХ за преузимање кривичног гоњења оптужених у овом предмету од 27.06.2011. године посредством Министарства правде Србије које је замолницу проследило ВЈТ у Новом Саду. Окружно јавно тужилаштво Источно Сарајево је као прилог уз замолницу доставило свој оптужни акт са правном квалификацијом кривичног дела по Закону БиХ и прикупљеним доказима, а што неспорно указује да је Окружно јавно тужилаштво Источно Сарајево покренуло поступак против оптужених, а нарочито ако се има у виду околност да се у односу на оштећене Окружно јавно тужилаштво Источно Сарајево није огласило као месно надлежно, нити је оштећене упутило да своје кривичне пријаве поднесу ВЈТ Нови Сад, а што даје потпуно извесност на околност да је кривични поступак покренут у БиХ. У вези са изнетим, бранилац цитира члан 6. став 4. КЗ те наводи да, у конкретном случају, одобрење Републичког јавног тужиоца не постоји, чиме је учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде, на стани 9. став три и страни 10. став један, дао довољне и јасне разлоге које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног указује да су побијаним пресудама учињене и повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, јер по ставу одбране, дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, односно

да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити. У вези са изнетим, бранилац наводи да кривично дело из члана 234. КЗ је 2018. године „прешло“ у кривично дело из члана 227. КЗ, а да наведена промена није доживела преквалификацију у актуелном поступку, као и да у предметној ситуацији правни континуитет између кривичног дела из члана 359. и члана 234. КЗ не постоји, ако се има у виду протек времена од 5 и више година од извршења предметног кривичног дела до ступања на снагу члана 234. КЗ. Наиме, у време извршења предметног кривичног дела, септембар 2009. – март 2010. године дана 10.09.2009. године престале су да се примењују одредбе које су представљале кривично дело злоупотреба положаја из члана 359. КЗ (које су биле у примени од 01.01.2006. до 10.09.2009. године), да су одредбе члана 234. КЗ ступиле у примену од 01.04.2013. године, а које дело је уведено као супсидијерно кривично дело из члана 359. КЗ, а не као примарно и представља резервну инкриминацију која ће се изузетно примењивати, само онда када нису остварени елементи неког другог посебног кривичног дела.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведене повреде закона одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде, на страни 7. став један и два и страни 8. став један и два, дао довољне и јасне разлоге које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Такође, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости означава и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, обзиром да су нижестепене пресуде засноване на доказима на којима се по одредбама ЗКП на могу заснивати и као незаконите доказе означава доказе који су прикупљени на основу замолнице ВЈТ Нови Сад упућене посредством Министарства правде Републике Србије и Министарства правде Руске Федерације, где је надлежни државни орган Руске Федерације поступао по законима Руске Федерације и испитао сведоке, сачинио записнике о исказима сведока и тако прикупљене материјалне доказе доставио Министарству правде Републике Србије, а исто ВЈТ Нови Сад. Наиме, по ставу одбране, овако прибављени докази су по начину прибављања у супротности са Уставом, ЗКП и другим законима, односно да су докази прикупљени путем међународне правне помоћи незаконити, јер су прикупљени супротно одредбама ЗКП и то члана 68, 96, 98, 90, 99, 235, 400, 406. и 419. ЗКП и на њима се не могу заснивати побијане пресуде.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде, на страни 10. став три и страни 11. став један, дао довољне и јасне разлоге које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Сходно изнетом, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7), 438. став 2. тачка 1), 439. тачка 1) и 2)

и члана 74. ЗКП у целости, као и делимично у односу на повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења означава и повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, која повреда представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, у конкретном случају, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости не указује на неку од процесних ситуација прописаних одредбама члана 37. став 1. тачка 1) до 4) ЗКП, које представљају законом предвиђене разлоге за обавезно изузеће у одређеном предмету, већ указује на постојање околности (које детаљно образлаже као околност 1, 2, 3, 4 и 5) а које по мишљењу одбране, изазивају сумњу у непристрасност судије Јасне Ковачевић у смислу члана 37. став 2. ЗКП (бранилац и сам нумерише ову повреду закона), а што није основ за обавезно изузеће.

Поред изнетог, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која такође представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, образлажући наведену повреду закона, бранилац у суштини указује на повреду закона из члана 440. и члана 441. став 1. ЗКП, полемисући са чињеничним утврђењима суда у погледу раније осуђиваности окривљеног (члан 440.), односно указује на отежавајуће и олакшавајуће околности и примену члана 54. КЗ, те налази да суд није правилно одмерио казну с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања, налазећи да је окривљеном изречена драконска казна.

Међутим, како повреде закона из члана 440, 441. став 1. и члана 37. став 2. ЗКП, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек - захтев за заштиту законитости, то је Врховни суд, у наведеном делу захтев за заштиту законитости оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни суд је, на основу члана 492. став 1. тачка 1), члана 491. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић